

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Den sidste Perle.

Citation: Andersen, H. C.: "Den sidste Perle.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 307. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid102765.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Den sidste Perle.

Der var et rigt Huus, et lykkeligt Huus; Alt derinde, Herskab og Tyende, Vennerne med vare lyksalige og glade, der var i Dag født en Arving, en Søn; og Moder og Barn befandt sig vel.

Lampen i det hyggelige Sovekammer var halv dækket til, svære Silkegardiner af kostbare Stoffer hang tæt trukne til for Vinduerne. Gulvtæppet var tykt og blødt, som et Mos, Alt var til at blunde, sove, deiligt udhvile sig paa og det gjorde ogsaa Vaagekonen, hun sov, og det kunde hun, Alt var godt og velsignet her. Husets Skytsaand stod ved Sengens Hovedgjerde; hen over Barnet, ved Moderens Bryst, bredte sig, som et Net af funkulende Stjerner, saa rige, hver var en Lykkens Perle. Livets gode Feer, alle havde de bragt deres Gave til den Nyfødte; her funkulde Sundhed, Rigdom, Lykke, Kjærlighed, kort Alt, hvad Menneskene kunde ønske sig paa Jorden.

»Alt er her bragt og givet!« sagde *Skytsaanden*.

»Nei!« lød en Stemme tæt ved, det var Barnets *gode Engel*. »Een Fee har endnu ikke bragt sin Gave, men hun bringer den, bringer den engang, om endogsaa Aar gaae hen. Den sidste Perle mangler!«

»Mangler! her tør Intet mangle og var det virkelig saa, da lad os søge hende, den mægtige Fee, lad os gaae til hende!«

* * * * *

---308

»Hun kommer, hun kommer engang! hendes Perle maa til, for at Krandsen kan bindes sammen!«

»Hvor boer hun? Hvor er hendes Hjem! siig mig det, jeg gaaer og henter Perlen!«

»Du vil det!« sagde Barnets gode Engel, »jeg fører Dig til hende, hvor hun endogsaa maa søges! hun har intet blivende Sted, hun kommer til Keiserens Slot og til den fattigste Bonde, intet Menneske gaaer hun sporløs forbi, dem Alle bringer hun sin Gave, den være en Verden eller et Legetøi! ogsaa dette Barn maa hun møde. Du tænker, Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig, nu vel, vi gaae at hente Perlen, den sidste Perle i denne Rigdom!«

Og Haand i Haand svævede de hen til det Sted, som for denne Stund var Feens Hjem.

Det var et stort Huus med mørke Gange, tomme Stuer, og forunderligt stille; en Række Vinduer stode aabne, saa at ret den raa Luft kunde trænge ind; de lange hvide, nedhængende Gardiner bevægede sig ved Lufttrækket.

Midt paa Gulvet stod en aaben Liigkiste og i denne hvilede Liget af en Qvinde, endnu i sine bedste Aar; de deiligste friske Roser laae hen over hende, saa at kun de foldede, fine Hænder vare synlige og det i Døden forklarede, ædle Ansigt med Indvielsens høie, ædle Alvor i Gud.

Ved Kisten stode Mand og Børn, en heel Flok var det; den Mindste sad paa Faderens Arm, det sidste Farvel bragte de; og Manden kyssede hendes Haand, den, der nu var som et vissent Løv, og før med Kraft og Kjærlighed havde hygget om dem. Salte, tunge Taarer faldt i *store Draaber paa Gulvet; men ikke et Ord blev sagt. Tausheden her rummede en Verden af Smerte. Og stille, hulkende gik de bort.

Der stod et Lys, Flammen vred sig for Vinden og skjød op sin lange, røde Tande. Fremmede Folk traadte ind, de lagde Laaget over den Døde, de slog Sømmene fast, stærkt lød Hammerslagene gennem Husets Stuer og Gange, de lød til Hjerterne, der blødte.

»Hvorhen fører Du mig!« spurgte *Skytsaanden*, »her boer ingen Fee, hvis Perle hører med til Livets bedste Gaver!«

»Paa dette Sted boer hun, her i denne hellige Time,« sagde *Skytsengelen*, og pegede hen i Krogen, og der, hvor i Livets

*
- 309

Dage Moderen havde siddet mellem Blomster og Billeder, hvor hun, som Husets velsignende Fee, nikkede kjærligt til Mand, Børn og Venner, hvor hun, som Husets Solstraale, udbredte Glæde og var det Heles Sammenhold og Hjerte, der sad nu en fremmed Qvinde, iført lange, side Klæder, *Sorgen* var det, Herskerinden her, Moder nu i den Dødes Sted. Der trillede en brændende Taare ned paa hendes Skjød, den blev en Perle; den funkulde med alle Regnbuens Farver, og Engelen greb den, og Perlen lyste, som en

Stjerne med syvfarvet Glands.

»*Sorgens Perle*, den sidste, som ikke kan savnes! ved den forhales de andres Glands og Magt. Seer Du Skjæret her af Regnbuen, den, der forbinder Jorden med Himlen. For hver af vore Kjære, der døde fra os, have vi een Ven meer i Himlen at længes efter. I Jordens Nat see vi opad mod Stjernerne, ud mod Fuldendelsen! betragt *Sorgens Perle*, i den ligge Psyche-Vingerne, de bære os bort herfra!«

*